

du kunde tænke dig at være med til at underholde de Gamle lidt — f. Eks. ved at spille for dem. Der findes rigtignok ikke noget Klaver i Præstegaarden; men min Svoger har et godt Stueorgel. Selv plejer han at holde en lille Tale, min Mand vil læse en Akt af »Jeppe paa Bjerget« — han gør det saa glimrende — og saa har vi ogsaa et Damekor. Det hele skal foregaa i Haven. Vi haaber jo paa godt Vejr.«

Jytte sad foroverbøjet med Albuerne paa Stolens Sidestykker og saae ned paa sin Fod. Hun havde ikke kunnet faa sig til at afbryde Veninden, skønt hun hele Tiden vidste, at hun vilde svare nej. Hun skulde jo ogsaa rejse.

»Det kunde maaske være ganske fornøjeligt,« sagde hun. »Men hvor er du kommen paa den Tanke at anbringe mig ved et Stueorgel? Er det din egen Ide? Eller har du talt med andre om det?«

Fru Meta var akkurat en lige saa stor Klodrian til at lyve som til at skrive Breve. Hun vidste det selv og opgav derfor straks alle Forskansninger.

»Naar du spørger saadan, Jytte, vil jeg hellere sige det lige ud, som det forholder sig. Det er min Svoger, der har spurgt mig, om jeg troede, du kunde lade dig overtale til at tage med og glæde de Gamle med din Musik.«

»Det overrasker mig lidt. Som du øjensynlig veed,